

چکیده

معماری و اقلیم پیوند تنگاتنگ و تاثیرات متقابلی بر یکدیگر دارند. به منظور تأمین آسایش و آرامش انسان، ابنیه نه تنها باید با ساکنان خود، بلکه باید با موقعیت و بستر اقلیمی و جغرافیایی خود ارتباط تنگاتنگ داشته باشد. لذا توجه به اقلیم و بوم در طراحی نقش مهمی را ایفا می کند، به نحوی که طراحی و ساخت و ساز بدون شناخت پس زمینه ها و شرایط تاثیرگذار اقلیمی و طبیعی امکان پذیر نبوده و پروژه را با شکست مواجه می نماید. تجربیات معماری بومی در پهنه جهان و نشانه های آن در معماری ایران زمین نیز خود گواه تأکیدی بر اندیشه ی فرم زایی ملاحظات اقلیمی در معماری است تا عاملی بر محدودیت آن یا اسارت معمار. معماری بومی با مردم همزاد و با محیط همساز است. میزان متفاوت و ترکیب گوناگون عوامل اقلیمی که خود ناشی از تفاوت موقعیت جغرافیای مناطق مختلف است، حوزه های اقلیمی متفاوتی در جهان پدید آورده که هر یک ویژگی های خاصی دارد. با توجه به تنوع اقلیم در خاک پهنای ایران لزوم شناخت مجزا و ارائه راه حل هایی در راستای ارتقای معماری کارآمد با رویکرد معماری بومی و همساز با طبیعت امری ضروری به نظر می رسد. در این رساله با در نظر گرفتن شهر رشت به عنوان یکی از شهرهای منطقه معتدل و مرطوب، اصول و ضوابط معماری بومی سنتی حاکم بر این اقلیم مورد بررسی و تحلیل قرار گرفته است.

واژه های کلیدی: فرهنگ، مجموعه فرهنگی، اقلیم، معماری بومی، رشت